

HÄNDEL: IL DELIRIO AMOROSO

Da quel giorno fatale,
 che tolse morte il crudo Tirsi a
 Clori,
 ella per duolo immenso,
 sciolto il crin, torvo il guardo,
 incerto il piede, par ch'abbia in sé
 due volontà, due cori.
 E del chiaro intelletto,
 per gran fiamma d'amor, turbato il
 raggio,
 ora s'adorna, ora del crin negletto
 fa dispettoso oltraggio;
 e varia nel pensier, ma sempre bella,
 agitata, così seco favella:

Un pensiero voli in ciel,
 se in cielo è quell'alma bella,
 che la pace m'involò.
 Se in Averno è condannata
 per avermi disprezzata,
 io dal regno delle pene il mio bene
 rapirò.

Ma fermati, pensier,
 purtroppo è vero
 che fra l'ombre d'Averno
 è condannato per giusta pena,
 e per crudel mio fato.

Sinds die noodlottige dag,
 toen de dood de wrede Thyrsis van
 Chloris wegnam,
 is zij vreselijk verdrietig.
 Met haar haar in de war, een
 ernstige blik,
 en wankel ter been, lijkt ze twee
 verschillende
 verlangens en harten in zich te
 hebben.

Haar heldere denken vertroebeld
 door de sterke vlam van de liefde,
 maakt ze zich dan weer mooi, dan
 weer maakt ze uit-frustratie haar
 haar in de war.
 Haar gedachten zijn overal, maar ze
 is altijd mooi,
 en praat onrustig in zichzelf.

Moge een gedachte naar de hemel
 vliegen,
 als daar in de hemel die mooie ziel
 is,
 die mijn vrede heeft gestolen.
 Maar als hij veroordeeld is tot de
 onderwereld,
 omdat hij mij minachtte,
 dan zal ik mijn geliefde wegroven
 uit het rijk van de straffen.

Maar wacht, gedachte,
 helaas is het waar dat hij
 tussen de schaduwen van Avernus
 veroordeeld is tot rechtvaardige
 straf,

Sì, sì, rapida io scendo
a rapir il mio bene
dell'arsa Dite alle infocate arene.
Ma che veggio?
Rimira il mio semblante dispettosa,
poi fuggè, un'ombra errante.
Tirsi, ah Tirsi, ah! Crudele!

Per te lasciai la luce,
ed or che mi conduce
amor per rivederti,
tu vuoi partir da me.
Deh! Ferma i passi incerti,
o pur se vuoi fuggir,
dimmi, perché?

Non ti bastava, ingrato,
d'avermi in vita lacerato il core?
Dopo l'ultimo fato,
siegui ad esser per me furia d'amore;
anzi ti prendi a scherno
ch'io venga teco ad abitar l'inferno.
Ma pietà per vigore ti renderò.
Su, vieni al dolce oblio di Lete;
indi daranno pace gli Elisi,
al già sofferto affanno.

door mijn wrede lot.
Ja, ja, snel daal ik af
om mijn geliefde te ontvoeren
uit het brandende zand van de
Hades.
Maar wat zie ik?
Een dwalende schaduw kijkt
spottend naar mijn gezicht,
en rent dan weg.
Thyrsis, ah Thyrsis, ah! Gemenerik!

Voor jou liet ik het daglicht achter
me,
en nu, terwijl de liefde mij leidt
naar ons weerzien,
wil jij van mij vluchten.
Toe! Stop je onzekere stappen,
of als je wil vluchten,
zeg me dan, waarom?

Was het niet genoeg voor jou,
ondankbare,
om tijdens je leven mijn hart te
verscheuren?
Na de dood ben je nog steeds
als een liefdesfurie voor mij;
je drijft er liever de spot mee
dat ik met jou in de hel ben komen
wonen.
Maar ik zal jouw wreedheid met
compassie belonen.
Hup, kom naar de zoete
vergetelheid van Lethe:
dan zullen de Elyseïsche velden
vrede geven
aan het geleden verdriet.

Lascia omai le brune vele,
negro pin di Flegetonte.
lo farò che un zeffiretto,
per diletto,
spiri intorno a te fedele,
e che mova i bianchi lini
pellegrini in Acheronte.

Ma siamo giunti in Lete;
odi il suono soave
degli Elisi beati.

In queste amene
piagge serene,
da sè ridente
nasce ogni fior.
Tra suoni e canti,
sempre clemente
spiran gli amanti
aura d'amor.

Sì, disse Clori, e se d'un sole estinto
più non vide il bel lume,
lo vide almen per fantasia dipinto.

tekst: Benedetto Pamphili

Laat nu de donkere sluiers achter,
zwarte boot van de rivier
Phlegethon.
Ik zal ervoor zorgen dat een briesje,
voor jouw plezier,
trouw om je heen waait,
en dat het onderweg over de rivier
Acheron
de witte zeilen doet bewegen.

Maar we zijn aangekomen bij de
Lethe;
luister naar het zachte geluid
van de gezegende Elysiërs.

Op deze aangename,
serene oevers
komt elke bloem
met een lach tot bloei.
Tussen geluiden en liederen,
altijd mild,
ademen geliefden
een lucht van liefde.

Ja, zei Chloris, en als ze van een
ondergegene zon
het mooie licht niet meer zag,
dan zag ze het tenminste
geschilderd in haar fantasie.

vertaling: Rozemarijn Tiben